

Sygn. akt IV P-Pm 142/17

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Magdalena Gałkowska

Protokolant st.sekr.sąd. Katarzyna Skoczewska

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2018 r. w Puławach

sprawy z powództwa "(...) (...) Sp. z o. o. w P.

przeciwko E. M.

o odszkodowanie za mienie powierzone

I. zasądza od pozwanej E. M. na rzecz powoda "(...) (...) Sp. z o. o. w P.

kwotę 16.600,18 zł (szesnaście tysięcy sześćset złotych 18/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 września 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej E. M. na rzecz powoda "(...) (...) Sp. z o. o. w P.

kwotę 702,96 zł (siedemset dwa złote 96/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanej E. M. na rzecz powoda "(...) (...) Sp. z o. o. w P.

kwotę 237,95 zł (dwieście trzydzieści siedem złotych 95/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 lipca 2017r. do dnia zapłaty;

IV. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

V. wyrokowi w pkt I do kwoty 3.210,11 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

VI. zasądza od pozwanej E. M. na rzecz powoda "(...) (...) Sp. z o. o. w P.

kwotę 3686,65 zł trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt sześć złotych 65/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 lipca 2017r. powód - „(...) F.” Sp. z o.o. w P. wnosila o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej E. M. kwot: 18.722,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 września 2016r. do dnia zapłaty, 702,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty zł i 237,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za wyrządzoną przez pozwaną szkodę w mieniu powodowej spółki.

Pozwana E. M. w odpowiedzi na pozew (k.100-124) uznała powództwo do kwoty 3.210,11 zł; w pozostałej części powództwa nie uznawała i wносиła o jego oddalenie podnosząc, że tylko na kwotę 3.210,11 zł nie ma żadnych pokwitowań, a na pozostałą dochodzoną pozew kwotę tj. 15.512,06 zł składają się: niewypłacone jej wynagrodzenie za sierpień 2016r., nie ujęta w rozliczeniu część wynagrodzenia za styczeń i lipiec 2016r., różnica wynagrodzenia a wystawiony PIT -11, różnica wynagrodzenia po podwyżce z dnia 31 marca 2016r., płatność za wymianę butli gazowej w samochodzie firmowym na którą nie było faktury, płatności gotówkowe za lunchy 1 raz w tygodniu w okresie od 1.01.do 31.07.16, uznane umowy na D. M. oraz D. C. .

W piśmie procesowym z dnia 5 lutego 2018r. (k.146-149) pełnomocnik powodowej spółki cofnął powództwo w zakresie kwoty 2.121,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 września 2016r. do dnia zapłaty, gdyż – jak podał, wcześniej w rozliczeniu przyjął, że wynagrodzenie pozwanej w okresie od stycznia do lipca 2016r. stanowiło kwotę netto 3000 zł, podczas gdy okazało się – z treści odpowiedzi na pozew i dołączonej przez pozwaną aneksu do umowy o pracę, że wypłacone pozwanej wynagrodzenie za okres od stycznia do marca stanowiło kwotę netto 2505,34 zł miesięcznie, a od kwietnia do lipca 3181,02 zł miesięcznie, nie wypłacono jej wynagrodzenia za sierpień 2016r. w kwocie netto 3181,02 zł, które winno być pomniejszone o składki na ubezpieczenie na życie oraz biorąc pod uwagę, że pozwana korzystała w dniach od 25 do 31 sierpnia ze zwolnienia lekarskiego; podtrzymał żądanie zasądzenia od pozwanej odszkodowania w wysokości 16.600,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 września 2016r. do dnia zapłaty oraz kwoty 702,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty zł i kwoty 237,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. M. od dnia 9 czerwca 2008r. zatrudniona była w (...) spółka cywilna na stanowisku księgowej, specjalisty ds. płacowo- kadrowych, w pełnym wymiarze czasu pracy (k.2B akt osobowych). Z dniem 27 lutego 2013r. (...) spółka cywilna zostało przejęte w trybie art 23⁽¹⁾kp przez P. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) P. P., a od 11 czerwca 2013r., także w trybie art 23⁽¹⁾kp pozwana stała się pracownikiem „(...) F.” Sp. z o.o. w P., z wynagrodzeniem w wysokości 3500 zł, na dotychczasowym stanowisku pracy (k.10B, 12 B akt osobowych).

Zarząd (...) F.” Sp. z o.o. w P. udzielił pełnomocnictwa członkowi zarządu P. P. do prowadzenia wszelkich spraw spółki, w tym min. do zastępowania przed wszelkimi władzami, urzędami, sądami, a nadto do składania oraz przyjmowania oświadczeń woli i wiedzy (kserokopia pełnomocnictwa k.62-75).

Pozwana, pracując w powodowej spółce, zajmowała się księgowaniem, wprowadzała dokumentację księgową do komputera, sporządzała także listy płac, dokonywała wypłat wynagrodzeń, opłacała faktury z umów cywilnoprawnych, ZUS, odprowadzała podatki, prowadziła akta osobowe wszystkich pracowników (zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc - k.199v-202v).

W dniu 17 stycznia 2014r. pozwana sporządziła pismo w którym prosiła o zmniejszenie jej etatu do 1/6, a na tym piśmie znajduje się adnotacja „ wyrażam zgodę P. P.” (akta osobowe).

W aktach osobowych pozwanej znajdują się pisma komornika sądowego o zajęciu wynagrodzenia pozwanej i pisma sporządzane przez pozwaną w imieniu spółki, informujące o wymiarze jej zatrudnienia w pozwanej spółce, zawierające pieczętkę firmy, a na nich podpisy nieczytelne, a – jak zeznał P. P. słuchany w trybie art. 299 kpc, on o tych pismach nie miał wiedzy i ich nie podpisywał (akta osobowe, zeznania P. P. słuchanego w trybie art. 299 kpc).

Pozwana faktycznie, przez cały okres zatrudnienia w pozwanej spółce, aż do dnia rozwiązania stosunku pracy pracowała w wymiarze pełnego etatu i faktycznie do 31 marca 2016r. jej wynagrodzenie stanowiło kwotę 3500 zł brutto, czyli 2505,34 zł netto minus 172,22 zł, czyli składka (...) (zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc). W dniu 31 marca 2016r. pozwana i P. P. podpisali aneks do umowy o pracę, zgodnie z którym od dnia 1 kwietnia 2016r. stanowisko pozwanej to dyrektor, zatrudniona miała być w wymiarze pełnego etatu, z wynagrodzeniem w

wysokości 4470 zł brutto, czyli 3.181,02 zł netto, a warunki te obowiązywały od 1 kwietnia 2016r. (k. 124, zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc).

Do końca 2015r. pozwana, ale też i inni pracownicy powodowej spółki (a także wcześniej (...) spółka cywilna i (...) P. P.), dokonywali wypłat z konta firmowego powodowej spółki po każdorazowym wręczeniu im karty bankomatowej przez P. P., rozliczeniu się i potem oddaniu P. P. tej karty (zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: M. G. k.169-169v, K. O. k.197v-198, M. M. k.198-198v, K. G. k.198v-199).

Od stycznia 2016r. pozwana otrzymała na stałe od P. P. – członka zarządu powodowej spółki, drugą kartę bankomatową służbową celem dokonywania z konta służbowego wypłat środków potrzebnych na bieżące działania spółki (zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: M. G. k.169-169v, K. G. k.198v-199). P. P. ani nikt inny w okresie od stycznia do lipca 2016r. nie kontrolował wypłat dokonywanych przez pozwaną przy pomocy karty bankomatowej z konta firmy (zeznania P. P. słuchanego w trybie art. 299 kpc). Pozwana dokonywała w okresie do stycznia do 3 sierpnia 2016r. wypłat ze służbowego konta w dniach i w miejscach wynikających z wydruków (k.16-44, zeznania pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc).

Pozwana sama, bez kontroli P. P., w okresie od stycznia do lipca 2016r. wypłacała sobie miesięczne wynagrodzenia, przy czym wynagrodzenie dla siebie w styczniu wypłaciła w wysokości 1.113,96 zł netto; natomiast 28 stycznia 2016r. przelała na rzecz swojego syna D. M. kwotę 1798 zł tytułem wynagrodzenia, przy czym D. M. nie pracował w powodowej spółce (przelew k.158).

W sierpniu 2016r. pozwana przebywała na urlopie wypoczynkowym, przy czym w dniu 3 sierpnia dokonała, bez wiedzy i zgody P. P., wypłaty kwoty 1000 zł w miejscowości P. (k.16, zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc).

W sierpniu 2016r. I. C. została poproszona przez P. P. w celu prowadzenia księgowości spółki i wtedy okazało się, że księgowość nie była prowadzona poprawnie (zeznania świadka I. P.-C. k.168v-169, zeznania P. P. słuchanego w trybie art. 299 kpc). Wtedy ustalono, że były wypłacane przez pozwaną z konta firmowego kwoty: styczniu 2016r. na łączną kwotę 11.500 zł , w lutym na kwotę 10.500 zł, w marcu na kwotę 10.300zł, w kwietniu na kwotę 15.000 zł, w maju na kwotę 8850 zł, w czerwcu na kwotę 11.400 zł, w lipcu na kwotę 9700 z i w sierpniu na kwotę 1000 zł. Następnie P. P. i I. P.-C., stwierdzając iż takie kwoty zostały z konta przez pozwaną wypłacone, dokonali sprawdzenia, które to wypłaty w każdym miesiącu były uzasadniane potrzebami spółki i uznano, że istniały wypłaty, które nie miały pokrycia w żadnych dokumentach znajdujących się w spółce i były to wypłaty: w styczniu 2016r. na kwotę 4817,26 zł, w lutym na kwotę 3375,73 zł, w marcu na kwotę 5247,29 zł, w kwietniu na kwotę 9893,90 zł, w maju na kwotę 5621,33 zł, w czerwcu na kwotę 6330,31 zł, w lipcu na kwotę 2546,35 zł i w sierpniu na kwotę 1000 zł (zeznania świadka I. P.-C., zeznania P. P. słuchanego w trybie art. 299 kpc). Okazało się wtedy także, że pozwana zaksięgowwała w księgach rachunkowych powodowej spółki, ujmując je jako zobowiązania spółki powstałe po styczniu 2016r. nieistniejące na piśmie: 3 umowy zlecenia z D. M. na kwotę 2825,00 zł, na kwotę 3224 zł, na kwotę 4794 zł oraz 2 umowy zlecenia z D. C. na kwotę 6163zł i na kwotę 5093 zł (zeznania świadka I. P.-C., zeznania P. P. słuchanego w trybie art 299 kpc). Także wtedy stwierdzono istnienie na piśmie 3 faktur VAT, wystawionych przez A. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą usługi Budowlane (...) : nr3/16 z dnia 26 lutego 2016r. na kwotę 2091 zł, nr1/3/16 z dnia 17 marca 2016r. na kwotę 2337zł, nr5/3/16 z dnia 31 marca 2016r. na kwotę 6500zł (ksero faktur k.52-54, zeznania świadka I. P.-C., zeznania P. P. słuchanego w trybie art 299 kpc). W okresie od stycznia do lipca 2016r. P. P. nie miał woli zawierania żadnych umów z D. C. i D. M. (1), a także A. K. nigdy nie świadczył żadnych usług na rzecz powodowej spółki (zeznania P. P. słuchanego w trybie art. 299 kpc).

Następnie I. P. –C., na podstawie istniejących w spółce dokumentów, danych z systemu księgowego a także na podstawie oświadczeń P. P. co do uznania zasadności danych wypłat bez istnienia dowodów na piśmie, sporządziła rozliczenie za każdy miesiąc, gdy pozwana dysponowała kartą bankomatową i dokonywała wypłat z konta firmowego, przyjmując iż pozwana w każdym miesiącu pracowała w wymiarze pełnego etatu, z wynagrodzeniem w wysokości netto 3000 zł i takie rozliczenie pozwana otrzymała, gdy w połowie sierpnia wróciła do pracy (rozliczenia k.106-112, zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc, zeznania świadka I. P.-C.). P. P. odebrał wtedy pozwanej kartę

bankomatową i poprosił o wyjaśnienie tej sytuacji, a pozwana nie złożyła żadnych wyjaśnień (zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc).

W dniu 16 sierpnia P. P. sporządził pismo rozwiązujące z pozwaną z dniem 31 sierpnia 2016r. umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, a jako przyczynę wpisał przywłaszczenie środków pieniężnych będących własnością pracodawcy (k.16B akt osobowych). Pozwana nie wniosła do sądu odwołania od tej decyzji pracodawcy (bezsporne).

Pozwana otrzymała świadectwo pracy, w którym zapisane było, że pozwana w okresie od 11 czerwca 2013r. do 31 stycznia 2014r. pracowała w wymiarze pełnego etatu, w okresie od 1 lutego 2014r. do 31 sierpnia 2015r. w wymiarze 1/6 etatu, a w okresie od 1 września 2015r. do 31 sierpnia 2016r. w wymiarze 1/2 etatu (k.1 C akt osobowych).

Pozwana nie otrzymała faktycznie wynagrodzenia za sierpień 2016r. w wysokości 3181,02 zł netto, które winno być pomniejszone o składkę na ubezpieczenie na życie w wysokości 172,20 zł oraz biorąc pod uwagę, że pozwana korzystała w dniach od 25 do 31 sierpnia ze zwolnienia lekarskiego (bezsporne).

W dniu 6 września 2016r. powodowa spółka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 38.722,17 zł w terminie 7 dni od dnia odbioru wezwania do zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia od ósmego dnia po odebraniu wezwania z informacją, że wskazana wyżej kwota stanowi równowartość szkody wyrządzonej przez pozwaną umyślnie powodowej spółce, a na tę kwotę składają się kwoty samowolnie pobranych przez pozwaną pieniędzy z rachunku bankowego powoda i obejmuje kwoty pobrane: w styczniu 2016r. na kwotę 4817,26 zł, w lutym na kwotę 3375,73 zł, w marcu na kwotę 5247,29 zł, w kwietniu na kwotę 9893,90 zł, w maju na kwotę 5621,33 zł, w czerwcu na kwotę 6330,31 zł, w lipcu na kwotę 2546,35 zł (k82). Pozwana odebrała to wezwanie w dniu 15 września 2016r. (k.83).

W dniu 26 września 2016r. pozwana podpisała oświadczenie, że wpłaci na rzecz „(...) F.” Sp. z o.o. w P. kwotę 38.722,17 zł wg. wezwania z 6 września 2016r. w następujących ratach : wrzesień 2016r. – 10.000 zł, grudzień 2016r. 10.000 zł, marzec 2016r. 10.000 zł i czerwiec 8722,17 zł – k.58, k.2C akt osobowych, zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc .

Ponieważ nie było żadnych wpłat od pozwanej, to wtedy P. P. opracował wraz z prawnikiem tekst Porozumienia z dnia 7 października 2016r., zawartego pomiędzy „(...) F.” Sp. z o.o. w P. a pozwaną (k.59-60, k.3 C akt osobowych), a w §1 tego Porozumienia zapisano, że dłużnik czyli E. M., uznaje istnienie względem wierzyciela, czyli powodowej spółki dług w wysokości 38.722,17 zł wraz odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia liczonymi od dnia 23 września 2016 r. do dnia zapłaty, co do istoty i co do wysokości. Dalej w ust3 §1 Porozumienia zapisano, że dłużnik oświadcza, iż wskazany w§1 ust 1 dług jest następstwem szkody wyrządzonej przez dłużnika wierzycielowi w związku z pobranymi przez dłużnika kwotami z majątku wierzyciela. Wyprowadzenie kwot przez dłużnika z majątku wierzyciela następowało w przedstawiony sposób: E. M. pobrała w formie gotówkowej posługując się kartą bankomatową spółki : w styczniu 2016r. na kwotę 4817,26 zł, w lutym na kwotę 3375,73 zł, w marcu na kwotę 5247,29 zł, w kwietniu na kwotę 9893,90 zł, w maju na kwotę 5621,33 zł, w czerwcu na kwotę 6330,31 zł, w lipcu na kwotę 2546,35 zł, a pobranie tych kwot nie znajdowało odzwierciedlenia w dokumentach księgowych i nie stanowiło zapłaty za jakieś zobowiązania wierzyciela. Ponadto w celu ukrycia pobrania z majątku spółki tych kwot, dłużnik bez wiedzy i zgody wierzyciela oraz pomimo braku stosownych umów cywilnoprawnych, z których wynikałby obowiązek dokonania zapłaty przez wierzyciela, zaksięgowała dokumenty księgowe: umowę zlecenia z D. M. na kwotę 2825,00 zł, fakturę VAT nr(...) z dnia 26 lutego 2016r. wystawioną przez A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą usługi Budowlane (...) na kwotę 2091 zł, umowę zlecenia z D. M. na kwotę 3224 zł, fakturę VAT nr(...) z dnia 17 marca 2016r. wystawioną przez A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą usługi Budowlane (...) na kwotę 2337zł, fakturę VAT nr(...) z dnia 31 marca 2016r. wystawioną przez A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą usługi Budowlane (...) na kwotę 6500zł, umowę zlecenia z D. M. na kwotę 4794 zł, umowę zlecenia z D. C. na kwotę 6163zł, umowę zlecenia z D. C. na kwotę 5093 zł. W §2 tego Porozumienia dłużnik zobowiązała się do spłaty na rzecz wierzyciela zadłużenia pieniężnego w następujących ratach: do 10 października 2016r. dłużnik wpłaci wierzycielowi kwotę 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia od dnia 23 września 2016r. do dnia zapłaty, do 31 grudnia 2016r. dłużnik

wpłaci wierzycielowi kwotę 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia od dnia 23 września 2016r. do dnia 31 października 2016r., do 31 marca 2017r. dłużnik wpłaci wierzycielowi kwotę 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia od dnia 23 września 2016r. do dnia 31 grudnia 2016r. i do 30 czerwca 2017r. dłużnik wpłaci wierzycielowi kwotę 8722,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia od dnia 23 września 2016r. do dnia 31 stycznia 2017r. Dalej, w § 4 Porozumienia zapisano, że wierzyciel przyjął oświadczenia dłużnika zawarte w poprzednich § Porozumienia.

Pozwana przysłała do firmy, zapoznała się z tym Porozumieniem, powiedziała że go nie podpisze, po czym poprosiła o przesłanie tego tekstu mailem, co P. P. uczynił i po jakimś czasie, pozwana przyjechała do firmy i w obecności P. P. podpisała to Porozumienie (zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc).

Pozwana w dniu 10 października 2016r. wpłaciła na konto powodowej spółki kwotę 10.000 zł (k.76), a w dniu 2 stycznia 2017r. kwotę 10.000 zł (k.77). Pozostałych rat oraz ustawowych odsetek pozwana już nie wpłaciła (bezsporne).

W dniu 10 kwietnia 2017r. powodowa spółka wysłała do pozwanej ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 18.722,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2016r. do dnia zapłaty i kwoty 702,96 zł, na którą to kwotę składają się kolejne elementy wyrządzonej przez pozwaną szkody, ujawnione po podpisaniu Porozumienia: kwota 120 zł wynikająca z faktury VAT (...) z dnia 23 lutego 2016r. obejmująca części zamienne do B. (k.55); zapłata dokonana została kartą firmową płatniczą, kwota 85 zł wynikająca z faktury VAT (...) z dnia 16 marca 2016r. obejmująca części zamienne do B. (k.56); zapłata dokonana została kartą firmową płatniczą, kwota 130 zł wynikająca z faktury VAT (...) z dnia 19 kwietnia 2016r. obejmująca części zamienne do B. (k.57); zapłata dokonana została kartą firmową płatniczą. Także na tę kwotę składają się wydatki dokonane kartą płatniczą na zakupy prywatne: 158,42 zł zakupy prywatne w (...) S.A. Biedronka dokonane w dniu 30 marca 2016r. godz. 20.28, kwota 57,08 zł zakupy prywatne w (...) S.A. Biedronka dokonane w dniu 12 maja 2016r. godz. 19.55, kwota 40,50 zł zakupy prywatne w KSH S. dokonane w dniu 24 czerwca 2016r. godz. 19.46, kwota 50,50 zakupy prywatne w KSH S. dokonane w dniu 24 czerwca 2016r. godz. 19.44, kwota 61,46 zł zakupy prywatne w Aptece w C. T. dokonane w dniu 1 czerwca 2016r. (K.80-80V). Pozwana odebrała to wezwanie w dniu 18 kwietnia 2017r (k.81).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, wskazane wyżej, a w szczególności wydruki wypłat, dowody przelewu, Porozumienie z dnia 7 października, oświadczenie dnia 26 września 2016r., kserokopie faktur, a także w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach osobowych pozwanej. Sąd obdarzył w całości walorem wiarygodności zeznania P. P. słuchanego w trybie art. 299 kpc, bo jego zeznania są zgodne z dokumentami złożonymi do akt sprawy, a także korelują z zeznaniami przesłuchanych świadków, w szczególności z zeznaniami K. G. i I. P. – C.. Zeznania zaś pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc - w zasadniczej części, nie zasługują na obdarzenie ich wiarą, w szczególności nie zasługują na obdarzenie wiarą jej twierdzenia co do faktu, że dokonywała wypłat przydzieloną jej kartą bankomatową na potrzeby spółki za wiedzą i zgodą P. P., któremu oddawała wypłacone pieniądze, bo jej zeznania w tym zakresie są gołosłowne i niewiarygodne. Także sąd nie dał wiary jej zeznaniom, że księgowała w systemie faktury wystawione na powodową spółkę choć one dotyczyły prywatnych usług na prośbę P. P., bo znowu te zeznania nie są poparte żadnymi dowodami i znowu są niewiarygodne. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka I. P.- C., bo zgodne są one z dokumentami złożonymi do akt sprawy, a także z zeznaniami P. P. słuchanego w trybie art. 299 kpc. Zeznania świadków M. G., K. O. i M. M. zasługują na obdarzenie ich wiarą, bo nie zawierają sprzeczności z ustalonym stanem faktycznym i nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Także i zeznania świadka K. G., są w ocenie sądu wiarygodne, bo są zgodne z zeznaniami P. P. słuchanego w trybie art. 299 kpc.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Żądanie powodowej spółki zasądzenia na jej rzecz od pozwanej kwot: 16.600,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 września 2016r. do dnia zapłaty, 702,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty zł i 237,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jest uzasadnione.

Na wstępie podnieść należy, że pracownik ponosi na podstawie art. 114 kp odpowiedzialność za szkodę, która powstała w majątku pracodawcy wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych. Wykazanie przez pracodawcę poniesionej szkody jest bezwzględnie konieczne do wytoczenia powództwa z art. 114 kp (np. wyr. SN z 27.7.2011 r. w sprawie II PK 22/11). Innymi przesłankami odpowiedzialności materialnej pracownika za szkodę wyrządzoną pracodawcy wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych są: bezprawność zachowania, wina oraz związek przyczynowy między niezgodnym z treścią powinności pracowniczej zachowaniem pracownika-sprawcy szkody a szkodą.

Przepis art. 122 kp określa odpowiedzialność pracownika za szkodę wyrządzoną pracodawcy z powodu umyślnego niewykonania obowiązków pracowniczych lub niewłaściwego wykonania tych obowiązków. Wina umyślna istnieje wówczas, gdy sprawca chce wyrządzić szkodę w mieniu zakładu pracy i celowo do tego zmierza (zły zamiar bezpośredni) lub gdy mając świadomość szkodliwych skutków swego działania i przewidując ich nastąpienie, godzi się na nie, choć nie zmierza bezpośrednio do wyrządzenia szkody (zły zamiar ewentualny). Umyślne wyrządzenie szkody ma zatem miejsce wtedy, gdy pracownik objął następstwa swego działania zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Dla przyjęcia umyślności wyrządzenia szkody konieczne jest takie działanie, którego skutek jest także objęty zamiarem sprawcy (np. wyrok SN z dnia 21 marca 1975 r., w sprawie II PR 309/74). Na podstawie art. 122 kp ponoszą więc odpowiedzialność pracownicy, którzy samowolnie zadysponowali pieniędzmi otrzymanymi od pracodawcy do rozliczenia się. Pozbawienie zakładu pracy gotówki, która powinna znajdować się w majątku pracodawcy, wyrządza szkodę równą wartości pobranych bezprawnie pieniędzy, niezależnie od stanu rozliczeń, jakie mogą wynikać z umów zawartych przez niego z innymi osobami (wyr. SN z 10.4.1974 r. w sprawie I PR 415/73). Na podstawie więc art. 122 kp odpowiada za szkodę wyrządzoną pracodawcy pracownik, który zagarnął mienie należące do zakładu pracy. W uzasadnieniu wyroku SN z dnia 22 marca 2016r. w sprawie IIPK 31/15 stwierdzono, iż – w zasadzie – nie było konieczne ustalanie pracowniczych lub cywilnoprawnych podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego pracownika, albowiem za umyślnie wyrządzoną szkodę odpowiada on w pełnej wysokości, bez względu na to, czy wyrządził szkodę przy wykonywaniu obowiązków pracowniczych (art. 122 KP), czy tylko korzystając z "prywatnej sposobności" ich wykonywania, w trakcie których pozwany "z pełną świadomością" korzystał w prywatnych celach ze służbowego telefonu (art.415 kc w zw z art. 300 kp). Przepis art. 122 kp nakłada na pracownika, który umyślnie wyrządził szkodę, obowiązek pokrycia jej w pełnej wysokości. Zgodnie z tezą III uchwały pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 29.12.1975 r. w sprawie V PZP 13/75, ilekroć Kodeks pracy przewiduje odpowiedzialność w pełnej wysokości, rozumie się przez to odpowiedzialność w granicach rzeczywistej straty i utraconych korzyści. W postępowaniu o zapłatę odszkodowania w pełnej wysokości za umyślnie wyrządzoną szkodę na poszkodowanym pracodawcy spoczywa obowiązek wykazania szkody, określenie jej wysokości, umyślnego działania pracownika-sprawcy szkody oraz związku przyczynowego między tym zachowaniem a wyrządzoną szkodą.

Sąd rozpoznający sprawę podziela stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione wyżej i według sądu, w przedmiotowej sprawie, powodowy pracodawca wykazał, iż na skutek absolutnie bezprawnych, umyślnych działań pozwanej w okresie od stycznia 2016r. do sierpnia 2016r. poniósł on szkodę w majątku spółki na kwotę ostatecznie dochodzoną niniejszym pozwem.

Poza sporem jest, że pozwana, z woli członka Zarządu P. P., dysponowała w okresie od stycznia 2016r. do połowy sierpnia 2016r. kartą bankomatową umożliwiającą jej swobodny dostęp do środków pieniężnych znajdujących się na koncie firmowym powodowej spółki w okresie od stycznia 2016r. Jak wynika z zeznań P. P. słuchanego w trybie art. 299 kpc, jego intencją, przy podejmowaniu decyzji o przydzieleniu pozwanej karty bankomatowej od stycznia 2016r. było, aby w sytuacji, gdy nie ma go w siedzibie spółki, a istnieje potrzeba dokonania jakiejś płatności związanej z działalnością spółki, to chciał aby pozwana, jako zaufany pracownik, współpracujący z nim od 2008r., miała swoją kartę bankomatową, aby mogła swobodnie, w razie konieczności, dokonywać wypłat z konta środków niezbędnych do działalności spółki. Tak więc poza sporem jest, że pozwana, obok P. P., miała od stycznia 2016r. swobodny dostęp do pieniędzy spółki znajdujących się na koncie bankowym. Pozwana nie kwestionuje, że dokonała przy pomocy przydzielonej jej karty bankomatowej wypłat z konta firmowego spółki wszystkich kwot, które znalazły się na wydrukach wypłat z bankomatu dołączonych do pozwu, w szczególności, pozwana przyznała, że dokonała w styczniu

2016r. wypłaty na łączną kwotę 11.500 zł, w lutym na kwotę 10.500 zł, w marcu na kwotę 10.300zł, w kwietniu na kwotę 15.000 zł, w maju na kwotę 8850 zł, w czerwcu na kwotę 11.400 zł, w lipcu na kwotę 9700 z i w sierpniu na kwotę 1000 zł. Także pozwana nie kwestionowała, że istniały wypłaty dokonywane przez nią, które nie miały pokrycia w żadnych dokumentach znajdujących się w spółce i nie kwestionowała, że były to wypłaty wskazane w pozwie: w styczniu 2016r. na kwotę 4817,26 zł, w lutym na kwotę 3375,73 zł, w marcu na kwotę 5247,29 zł, w kwietniu na kwotę 9893,90 zł, w maju na kwotę 5621,33 zł, w czerwcu na kwotę 6330,31 zł, w lipcu na kwotę 2546,35 zł i w sierpniu na kwotę 1000 zł. Jak wynika ze zgodnych zeznań P. P. i świadka I. P.-C., po stwierdzeniu tych nieprawidłowości w sierpniu 2016r. sporządzili oni rozliczenie miesięczne kwot wypłat dokonanych przez pozwaną z konta spółki, w tych rozliczeniach wskazane były też kwoty, których wypłaty nie były poparte dowodami czy nie zostały uznane przez pracodawcę (K.106-112) i pozwana po powrocie z urlopu, w połowie sierpnia, otrzymała wydruki z wypłatami z konta oraz rozliczenia miesięczne, celem wyjaśnienia, a pozwana nie złożyła żadnych wyjaśnień. Zauważyć też należy, że pozwana w dniu 16 sierpnia 2016r. otrzymała od P. P. oświadczenie woli o rozwiązaniu z nią z dniem 31 sierpnia 2016r. umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, czyli dyscyplinarnie, a jako przyczynę w piśmie tym wpisane było - przywłaszczenie środków pieniężnych będących własnością pracodawcy. Pozwana nie wniosła odwołania od tej decyzji pracodawcy do sądu, a więc znowu nie podjęła się wyjaśnienia zarzutów kierowanych wobec niej przez pracodawcę, nawet w sytuacji, gdy straciła pracę. Pozwana, jak wynika z zeznań stron słuchanych w trybie art. 299 kpc, faktycznie świadczyła pracę do 31 sierpnia i nic w tym czasie nie wyjaśniała. Nadto, w dniu 26 września podpisała oświadczenie, że wpłaci na rzecz „(...) F.” Sp. z o.o. w P. kwotę 38.722,17 zł wg. wezwania z 6 września 2016r. w następujących ratach : wrzesień 2016r. – 10.000 zł, grudzień 2016r. 10.000 zł, marzec 2016r. 10.000 zł i czerwiec 8722,17 zł, przy czym pozwana nie podnosiła iżby ktoś w jakiś sposób wymógł na niej podpisanie takiego oświadczenia. Zatem pozwana dalej nie kwestionowała w żaden sposób zasadności wysuwanych przeciwko niej żądań przez pracodawcę. Pozwana wprawdzie nie wywiązała się z raty z września 2016r. i wtedy P. P. opracował wraz z prawnikiem tekst Porozumienia z dnia 7 października 2016r., ale gdy pozwana zapoznała się z tym Porozumieniem, to najpierw powiedziała że go nie podpisze, po czym poprosiła o przesłanie tego tekstu mailem i po jakimś czasie pozwana przyjechała do firmy i w obecności P. P. podpisała to Porozumienie. Pozwana przyznaje te fakty, a w szczególności przyznaje, że przed podpisaniem tego Porozumienia dysponowała jego treścią i nie podnosi, iż do podpisania tego Porozumienia doszło w warunkach wyłączających świadome podjęcie przez nią decyzji. Zatem w ocenie sądu, należy uznać, że strony tj. P. P. i pozwana złożyli oświadczenia woli o treści zawartej w Porozumieniu z dnia 7 października 2016r.

Jak wynika z treści tego Porozumienia zawartego na piśmie przez pozwaną i P. P. z dnia 7 października 2016r., pozwana wprost uznała istnienie względem powodowej spółki długu w wysokości 38.722,17 zł wraz odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia liczonymi od dnia 23 września 2016 r. do dnia zapłaty, co do istoty i co do wysokości. Także pozwana podpisując treść tego Porozumienia przyznała w jego ust3 §1, że wskazany dług jest następstwem szkody wyrządzonej przez nią pracodawcy w związku z pobranymi przez nią posługując się kartą bankomatową spółki, kwotami z konta bankowego firmy: w styczniu 2016r. na kwotę 4817,26 zł, w lutym na kwotę 3375,73 zł, w marcu na kwotę 5247,29 zł, w kwietniu na kwotę 9893,90 zł, w maju na kwotę 5621,33 zł, w czerwcu na kwotę 6330,31 zł, w lipcu na kwotę 2546,35 zł. Także pozwana przyznała w treści tego Porozumienia, że pobranie tych kwot nie znajdowało odzwierciedlenia w dokumentach księgowych i nie stanowiło zapłaty za jakieś zobowiązania wierzyciela a w celu ukrycia pobrania z majątku spółki tych kwot, bez wiedzy i zgody pracodawcy oraz pomimo braku stosownych umów cywilnoprawnych, z których wynikałby obowiązek dokonania zapłaty przez wierzyciela, zaksięgowwała dokumenty księgowe tj. umowę zlecenia z D. M. na kwotę 2825,00 zł, fakturę VAT nr(...) z dnia 26 lutego 2016r. wystawioną przez A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą usługi Budowlane (...) na kwotę 2091 zł, umowę zlecenia z D. M. na kwotę 3224 zł, fakturę VAT nr(...) z dnia 17 marca 2016r. wystawioną przez A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą usługi Budowlane (...) na kwotę 2337zł, fakturę VAT nr(...) z dnia 31 marca 2016r. wystawioną przez A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą usługi Budowlane (...) na kwotę 6500zł, umowę zlecenia z D. M. na kwotę 4794 zł, umowę zlecenia z D. C. na kwotę 6163zł, umowę zlecenia z D. C. na kwotę 5093 zł. Pozwana także w treści tego Porozumienia - w §2 zobowiązała się do spłaty na rzecz pracodawcy zadłużenia pieniężnego w konkretnie określonych ratach.

W tym miejscu należy podnieść, że uznanie długu oznacza przyznanie się do tego, że dług faktycznie ma miejsce i w doktrynie prawa cywilnego oraz orzecznictwie sądowym utrwalił się podział w zakresie charakteru oświadczeń o uznaniu długu. Zgodnie z tym podziałem, wyróżnia się uznanie długu właściwe i niewłaściwe. Uznanie właściwe jest oświadczeniem woli, z którego treści wynika, iż dłużnik ma zamiar zaspokojenia wierzytelności wobec wierzyciela, za uznanie właściwe należy uznać umowę zawartą pomiędzy dłużnikiem i wierzycielem, w której dłużnik zobowiązuje się do spłaty należności. W rzeczywistości nie jest jednak istotne, w jakiej formie (umowy, ugody, porozumienia) nastąpi uznanie roszczenia, natomiast najistotniejsze jest to, aby zawierało ono oświadczenie woli dłużnika. Oświadczenie dłużnika o uznaniu długu może być w zasadzie złożone w dowolnej formie - wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny (art. 60 k.c.). Uznanie niewłaściwe nie ma bowiem charakteru oświadczenia woli lecz oświadczenia wiedzy. W jego treści dłużnik nie zobowiązuje się do spłaty zadłużenia lecz jedynie przyznaje fakt jego istnienia. Jako uznanie niewłaściwe traktowane są w szczególności wszelkiego rodzaju prośby o rozłożenie spłaty zadłużenia na raty, o odroczenie spłaty, o umorzenie zadłużenia itp. Z ich treści nie wynika wprost zamiar zaspokojenia roszczenia lecz wyłącznie występowanie u dłużnika świadomości jego istnienia.

Jak wyżej podniesiono, pozwana zawierając Porozumienie złożyła wobec pracodawcy oświadczenie woli o uznaniu długu i zamiarze zaspokojenia tej wierzytelności wobec pracodawcy oraz wprost zobowiązała się do spłaty tej należności, a zatem nastąpiło uznanie właściwe długu wobec pracodawcy. Zgodnie z art. 61§1 kc w zw. z art. 300kp, oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy do niej doszło w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Uznanie właściwe jako oświadczenie woli podlega takim samym regułom jak każde inne oświadczenie woli. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, pracownik może uchylić się od skutków prawnych wynikających ze złożonego oświadczenia woli, jeśli było ono dotknięte wadą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2002 w sprawie I PKN 156/01). Jednakże pozwana nie złożyła oświadczenia o odwołaniu złożonego przez siebie oświadczenia woli o uznaniu długu ani też nie powoływała się na jakiegokolwiek wady złożonego przez siebie wtedy oświadczenia woli w Porozumieniu z dnia 7 października.

Pozwana, uznając ten dług wobec pracodawcy, wpłaciła dwie kwoty po 10000zł czyli zrealizowała zobowiązanie przyjęte przez siebie w Porozumieniu i w terminach wskazanych w tym Porozumieniu wpłaciła dwie raty, a więc nadal uznawała ten dług wobec pracodawcy.

Jak już wyżej podniesiono, pozwana w toku niniejszego procesu nie kwestionowała faktu, że dokonała ona wypłat kwot wskazanych przez powodową spółkę, nie kwestionowała też faktu, że na część tych wypłat nie ma dowodów, iż wydatkowała je na potrzeby spółki; natomiast twierdziła w trakcie przesłuchiwania jej w charakterze strony, że te wypłaty bez dowodów dokonywane były za wiedzą i na polecenie P. P.. P. P. zaprzeczał iżby pozwana wypłacała pieniądze z bankomatu i jemu je przekazywała, poza dwoma przypadkami, które zostały ujęte w rozliczeniu jako udowodnione wypłaty. Pozwana nie wykazała w toku procesu ani dowodami ani piśmie ani przy pomocy zeznań świadków, iż jakkolwiek część tych wypłat, na które pracodawca nie znalazł uzasadnienia co do ich wydatkowania, miały faktycznie miejsce. Zatem uznać należy, że pozwana tylko gołosłownie twierdziła, że te pieniądze wypłacała z bankomatu i przekazywała je P. P. bez żadnych potwierdzeń. Jej twierdzenia, oprócz tego że są nieudowodnione, to są też niewiarygodne. Przede wszystkim jednak – jak to już wyżej podniesiono, pozwana w treści Porozumienia uznała dług wobec pracodawcy – w zakresie wypłat z bankomatu kwot, na które nie ma dowodów, iż wydatkowała je na potrzeby spółki, w wysokości wskazanej jej przez pracodawcę i zobowiązała się do spłaty tej kwoty w ratach, a następnie faktycznie wpłaciła dwukrotnie kwoty po 10.000 zł. Według sądu, gdyby pozwana miała wątpliwości co do obowiązku spłaty tej kwoty, to po pierwsze nie zawarłaby tego Porozumienia, a także nie dokonałaby tych dwóch wpłat kwot po 10.000 zł. Pozwana zresztą, jak już wyżej podniesiono, nie kwestionowała nigdy faktu, że dokonała tych wypłat za pomocą karty bankomatowej przydzielonej jej przez pracodawcę, ale nie podała konkretnie na co te pieniądze z konta firmowego były przeznaczone, tylko - jak już wyżej podniesiono, twierdziła że dokonywane były za wiedzą i zgodą P. P..

Tak więc w ocenie sądu, pozwana uznając w treści Porozumienia istnienie względem powodowej spółki długu w wysokości 38.722,17 zł wraz odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia liczonymi od dnia 23 września 2016 r. do dnia zapłaty, co do istoty i co do wysokości, przyznając też (ust. §1), że wskazany dług jest następstwem szkody wyrządzonej przez nią pracodawcy w związku z pobranymi przez nią posługując się kartą bankomatową spółki, kwotami z konta bankowego firmy: w styczniu 2016r. na kwotę 4817,26 zł, w lutym na kwotę 3375,73 zł, w marcu na kwotę 5247,29 zł, w kwietniu na kwotę 9893,90 zł, w maju na kwotę 5621,33 zł, w czerwcu na kwotę 6330,31 zł, w lipcu na kwotę 2546,35 zł, w sierpniu 1000 zł, przyznała że właśnie to ona swoim umyślnym działaniem wyrządziła pracodawcy taką szkodę i nic się nie zmieniło w toku niniejszego procesu, pozwana niczego nie wykazała.

Pamiętać należy, że szkoda powstała w mieniu spółki na skutek tych wypłat gotówki przez pozwaną kartą bankomatową, które nie są udowodnione - co do ich zasadności i pozwana, ani bezpośrednio po stwierdzeniu tych faktów, czyli w sierpniu 2016r., ani w toku procesu, nie wykazała przy pomocy dowodów, iż wydatkowała te pieniądze w konkretnej wysokości, na konkretny cel służbowy. Pozwany pracodawca, składając niniejszy pozew pomniejszył wartość tej szkody wyrządzonej przez pozwaną o kwoty, które stanowiły zobowiązania spółki jako pracodawcy wobec pozwanej z tytułu stosunku pracy. Podnieść należy, że takie zachowanie pracodawcy było zgodne z z art. 498 § 1 i 2 kc (w zw z art. 300 kp), który to przepis stanowi, że gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Powodowy pracodawca przyjął pierwotnie, iż pozwana w każdym miesiącu pracowała w wymiarze pełnego etatu, z wynagrodzeniem w wysokości netto 3000 zł i tak rozliczył miesięcznie zobowiązanie pozwanej tj. kwoty wypłat kartą bankomatową w każdym miesiącu, na które nie ma dowodów, jeżeli chodzi o ich zasadność, zostały pomniejszone o kwotę należnego pozwanej wynagrodzenia netto, uznając przy tym, jeżeli chodzi o styczeń 2017r, że wynagrodzenie należne pozwanej zostało przez nią w części wypłacone na jej konto, a w części na konto jej syna D. M., bo jak ustalono, powodową spółkę z D. M. w roku 2016 nie łączyła żadna umowa cywilnoprawna i pozwana wprowadzając te umowy do systemu, samowolnie przelała pieniądze spółki na konto D. M., bez istnienia tych umów.

W odpowiedzi na niniejszy pozew, pozwana uznała powództwo do kwoty 3.210,11 zł, gdyż jak podała, tylko na te wypłaty z bankomatu nie ma dowodów świadczących o zasadności dokonanych wypłat, a na pozostałą dochodzoną pozwem kwotę tj. 15.512,06 zł składają się: niewypłacone jej wynagrodzenie za sierpień 2016r., nie ujęta w rozliczeniu część wynagrodzenia za styczeń i lipiec 2016r., różnica wynagrodzenia a wystawiony PIT -11, różnica wynagrodzenia po podwyżce z dnia 31 marca 2016r., płatność za wymianę butli gazowej w samochodzie firmowym na którą nie było faktury, płatności gotówkowe za lunchy 1 raz w tygodniu w okresie od 1.01.do 31.07.16, uznane umowy na D. M. oraz D. C. . Powodowy pracodawca - na skutek odpowiedzi na pozew uznał, iż skoro okazało się – z treści odpowiedzi na pozew, że wypłacone pozwanej wynagrodzenie za okres od stycznia do marca stanowiło kwotę netto 2505,34 zł miesięcznie, a od kwietnia do lipca 3181,02 zł miesięcznie oraz że nie wypłacono pozwanej wynagrodzenia za sierpień 2016r. w kwocie netto 3181,02 zł, które winno być pomniejszone o składki na ubezpieczenie na życie oraz biorąc pod uwagę, że pozwana korzystała w dniach od 25 do 31 sierpnia ze zwolnienia lekarskiego, to w takiej sytuacji, to ograniczył kwotę dochodzonego roszczenia z tytułu wypłat z bankomatu bez uzasadnienia do kwoty 16.600,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 września 2016r. do dnia zapłaty; natomiast inne okoliczności wskazywane przez pozwaną nie mogły stanowić o ograniczeniu dochodzonej kwoty tytułem szkody. Sąd na te okoliczności przeprowadził postępowanie i jak wynika z zeznań P. P. oraz świadka K. G., jeżeli w firmie kupowane były lunchy, to brane były na to faktury, a jak podał P. P. (także w piśmie procesowym z dnia 5 lutego 2018), jeżeli pozwana zakupywała lunchy firmowe, to te fakty zostały ujęte we wzajemnym rozliczeniu jako wydatki zasadne. Pozwana zaś nie wykazała, iż zakupywała ona przy pomocy karty w okresie od 1.01.do 31.07.16 23 lunchy; także pozwana nie wykazała, iż wykonała ona płatność za wymianę butli gazowej w samochodzie firmowym na którą nie było faktury. Zatem stwierdzić należy, iż pozwana nie wykazała, że z wzajemnego rozliczenia zobowiązań należy odliczyć kwoty wskazane przez nią, poza kwotą 2.121,99 zł uznaną przez powodowego pracodawcę.

W tym miejscu należy wyraźnie zaznaczyć, że w ocenie sądu, wystąpienie faktu dokonywania przez pozwaną tychże wypłat z bankomatu świadczy o tym, że zarządzający powodową spółką P.P. wykazywał niczym nie ograniczone zaufanie do pozwanej. P. P. bowiem nawet nie sprawdzał na bieżąco jakie kwoty i w jakim celu wypłaca pozwana z konta służbowego spółki, pozwana także, jeżeli chodzi o księgowość i kadry to- jak wynika z zebranego materiału dowodowego, dokonywała samodzielnie różnych nieuprawnionych działań tj. wprowadzała w system nieistniejące na piśmie i nie mające faktycznie miejsca umowy zlecenia: z synem D. M. na kwotę 2825,00 zł, na kwotę 3224 zł, na kwotę 4794 zł czy z zięciem umowę zlecenia z D. C. na kwotę 6163zł i z zięciem D. C. na kwotę 5093 zł oraz na kwotę 6163zł . Pozwana słuchana w charakterze strony przyznała, że te umowy zlecenia były fikcyjne, tym osobom te należności wynikające z umów nie zostały wypłacone i podała, że wprowadziła te umowy do systemu na polecenie P. P. I. P. -C. w celu pomniejszenia długów P. P. i braków w kasie spółki. Pozwana podała, że zgadzała się na to, bo nie chciała stracić pracy, ale jej twierdzenia są absolutnie niewiarygodne i nieudowodnione. P. P. oczywiście zaprzecza iżby wydawał takie polecenia. Pozwana także podawała, że P. P. poprosił ją, aby wszelkie prywatne faktury, które mogą być potraktowane jako koszty firmy, to aby je zaksięgować jako płatność powodowej spółki . Pozwana przyznała, że faktycznie faktury VAT wystawione przez A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą usługi Budowlane (...) dla powodowej spółki (k.52,53,54) to były to faktury za prywatne usługi wykonywane przez tę firmę za prywatne usługi na rzecz pozwanej płacone przez nią z jej prywatnych pieniędzy, a więc przyznała, że były to fikcyjne faktury, bo A. K. nie wykonywał żadnej pracy na rzecz powodowej spółki. Pozwana słuchana w charakterze strony- jak podano wyżej, podawała że dokonywała tych bezprawnych działań księgowych na polecenie i prośbę P. P., ale jak wyżej podniesiono, sąd nie dał wiary tym zeznaniom, tym bardziej że w treści Porozumienia, które – jak wyżej podniesiono, znajduje się oświadczenie woli pozwanej, złożone w warunkach umożliwiających jej swobodne złożenie tego oświadczenia woli, w którym pozwana przyznała, że w celu ukrycia pobrania z majątku spółki tych kwot, których pobranie nie znajdowało odzwierciedlenia w dokumentach księgowych i nie stanowiło zapłaty za jakieś zobowiązania wierzyciela, to bez wiedzy i zgody pracodawcy oraz pomimo braku stosownych umów cywilnoprawnych, z których wynikałby obowiązek dokonania zapłaty przez wierzyciela, zaksięgowała te dokumenty księgowe.

Także i sposób prowadzenia przez pozwaną akt osobowych (swoich) budzi zastrzeżenia, bo np. nie ma w aktach aneksu do umowy o pracę z dnia 31 marca 2016r., czy też znajdują się w aktach osobowych pozwanej pisma komornika sądowego o zajęciu wynagrodzenia pozwanej i pisma sporządzane przez pozwaną zawierające pieczętkę firmy, a na nich podpisy nieczytelne, a – jak zeznał P. P. słuchany w trybie art. 299 kpc on o tych pismach nie miał wiedzy i ich nie podpisywał. Te działania zauważone dopiero- jak wynika zeznań świadka I. P.-C. i zeznań P. P. dopiero przez I. P.-C. świadczą właśnie o braku jakiegokolwiek kontroli i bezgranicznym zaufaniu P. P. do pozwanej. Stwierdzić należy, że P. P. nie interesował się w należyty sposób także innymi sprawami prowadzonymi przez pozwaną i np. dopiero z odpowiedzi na pozew i dołączonego przez pozwaną aneksu do umowy o pracę dowiedział się, że podpisał aneks w dniu 31 marca 2016r., w którym stanowisko pracy pozwanej to dyrektor, a wysokość wynagrodzenia pozwanej od 1 kwietnia 2016r. była wyższa niż myślał. Jednakże okoliczność, iż pracodawca ma bezgraniczne zaufanie do pracownika, przez co nie sprawdza stanu finansów i dokumentów, ufając pracownikowi, nie oznacza, że pracownik może nie dbać o interesy pracodawcy, a w tym przypadku, stwierdzić należy, że pozwana nie dbała o interesy spółki, a wręcz wykorzystując brak nadzoru ze strony pracodawcy w świadomy sposób spowodowała straty spółki, bo – jak wyżej podniesiono, okazało się sierpniu 2016r, iż pozwana od momentu gdy otrzymała od P. P. własną kartę bankomatową, pozwalającą na swobodne wypłaty z konta spółki, wypłacała swobodnie kwoty, na których zasadność wypłat nie ma absolutnie żadnych dowodów na piśmie ani też innych; są tylko ogólne gołosłowne twierdzenia pozwanej, które, jak wyżej podniesiono są niewiarygodne.

Także zasadne jest żądanie powodowej spółki zasądzenia od pozwanej kwoty 702,96 zł, na którą to kwotę składają się kolejne elementy wyrządzonej przez nią szkody, ujawnione już po podpisaniu Porozumienia tj. po 7 października 2016r.: kwota 120 zł wynikająca z faktury VAT (...) z dnia 23 lutego 2016r. obejmująca części zamienne do B. (k.55); zapłata dokonana została kartą firmową płatniczą, kwota 85 zł wynikająca z faktury VAT (...) z dnia 16 marca 2016r. obejmująca części zamienne do B. (k.56); zapłata dokonana została kartą firmową płatniczą, kwota 350 zł wynikająca z faktury VAT (...) z dnia 19 kwietnia 2016r. obejmująca części zamienne do B. (k.57); zapłata dokonana została kartą firmową płatniczą. Także na tę kwotę składają się wydatki dokonane kartą płatniczą na zakupy prywatne: 158,42

zł zakupy prywatne w (...) S.A. Biedronka dokonane w dniu 30 marca 2016r. godz. 20.28, kwota 57,08 zł zakupy prywatne w (...) S.A. Biedronka dokonane w dniu 12 maja 2016r. godz. 19.55, kwota 40,50 zł zakupy prywatne w KSH S. dokonane w dniu 24 czerwca 2016r. godz. 19.46, kwota 50,50 zł zakupy prywatne w KSH S. dokonane w dniu 24 czerwca 2016r. godz. 19.44, kwota 61,46 zł zakupy prywatne w Aptece w C. T. dokonane w dniu 1 czerwca 2016r. (K.80-80V). Pozwana znowu podawała, że to P. P. poprosił ją, aby wszelkie prywatne faktury które mogą być potraktowane jako koszty firmy, to aby je zaksięgowała jako płatność powodowej spółki i dlatego brała faktury za usługi wykonywane w jej prywatnym aucie i były to faktury wystawione na powodową spółkę. Jednakże, jak już wyżej podniesiono, P. P. zaprzeczył, iżby prosił pozwaną o to, a pozwana też w żaden sposób nie wykazała, że było jak ona twierdzi. Jak wynika z wydruków operacji z karty płatniczej, pozwana opłacała te faktury z pieniędzy spółki, a więc to z pieniędzy spółki płaciła za usługi wykonywane w jej prywatnym samochodzie, co oczywiście spowodowało stratę spółki. Pozwana też, nie kwestionując faktów dokonywania zakupów przy pomocy karty bankomatowej, nie potrafiła w ogóle podać z czym związane były te poszczególne zakupy, a w szczególności nie podawała, że związane były z konkretnymi zakupami na potrzeby spółki. Zresztą zakupy te dokonywane były po godz. pracy tj. po godz. 16.00, a więc trudno je wiązać z zakupami na potrzeby spółki. Zauważyć też należy że wypłaty z bankomatu miały miejsce w P., przede wszystkim po godz. 16.00, ale była też wypłata z 3 sierpnia dokonana przez pozwaną na kwotę 1000 zł podczas jej urlopu w miejscowości P.. Jak zeznał P. P., nie wyrażał on zgody, aby pozwana wypłacała sobie w czasie urlopu pieniądze i przeznaczała na własne potrzeby. Takie zachowanie pozwanej w oczywisty sposób obrazuje jak pozwana w swobodny i dowolny sposób dysponowała przyznaną jej przez P. P., jako zaufanemu pracownikowi, kartą bankomatową umożliwiającą dostęp do pieniędzy spółki.

Reasumując więc, w ocenie sądu, powodowa spółka wykazała, że doznała ona szkody w mieniu w wysokości ostatecznie określonej na kwotę 17.303,14 zł (16.600,18zł plus 702,96 zł), a szkoda ta spowodowana została umyślnie przez pozwaną, która posiadając swobodny dostęp do konta spółki dokonywała wypłat z tego konta i dokonywała zakupów nie związanych z funkcjonowaniem spółki, a takie jej działania były umyślnymi działaniami rażąco naruszającymi prawo. Zatem żądanie powodowego pracodawcy zasądzenia od pozwanej odszkodowania w wysokości stanowiącej kwotę doznanej przez pracodawcę szkody w mieniu tj. w zakresie 16.600,18zł i 702,96 zł jest jak najbardziej uzasadnione.

Poszkodowany może domagać się zasądzenia odsetek od kwoty zagarniętej przez pracownika od daty wyrządzenia szkody (uchw. SN(7) z 22.9.1970 r. w sprawie IIIPZP 18/70). Powodowy pracodawca domaga się odsetek ustawowych od kwoty 16.600,18 zł od dnia 23 września 2016r., czyli od upływu 7 dni od dnia wezwania pozwanej do spłaty kwoty 38.722,17 zł, a jeżeli chodzi o kwotę 702,96 zł to od dnia 26 kwietnia, czyli od upływu 7 dni od dnia wezwania pozwanej do spłaty tej kwoty.

Prawo do odsetek ustawowych wynika z art. 481 § 1 i 2 k.c (w zw. z art. 300 kp.), który przewiduje, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 6 marca 2003r. podniósł, że w myśl art. 455 kc, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. W chwili takiego doręczenia powstaje również obowiązek spełnienia świadczenia, zaś opóźnienie w jego wykonaniu uzasadnia według art. 481 kc zapłatę odsetek.

Zatem żądanie zasądzenia ustawowych odsetek za opóźnienie jest także jak najbardziej uzasadnione.

Także zasadne jest żądanie zasądzenia kwoty 237,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jak już bowiem wyżej podniesiono, w ocenie sądu, pozwana składając w Porozumieniu z dnia 7 października 2016r. oświadczenie o uznaniu długu, zobowiązała się do spłaty uznanej kwoty w terminach tam określonych, a w szczególności zobowiązała się do spłaty na rzecz wierzyciela raty w wysokości 10.000 zł do 10 października 2016r. wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia od dnia 23 września 2016r. do dnia 30 września 2016r. i raty w wysokości 10.000 zł do 31 grudnia 2016r. wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia od dnia 23 września 2016r. do dnia 31 grudnia 2016r. Pozwana wpłaciła pierwszą ratę w dniu 10 października 2016r. a drugą

ratę w dniu 2 stycznia 2017r. ale bez ustawowych odsetek za opóźnienie, o których była mowa w treści zobowiązania zawartego w Porozumieniu. Zatem żądanie pracodawcy w tym zakresie tj. zasądzenia kwot w wysokości ustawowych odsetek tj. w wysokości wyliczonej w kalkulatorze odsetek ustawowych (k.78,79), jest uzasadnione.

Wobec tego sąd orzekł jak w sentencji.

Umorzenie postępowania w części, w której powodowy pracodawca ograniczył powództwo tj. w zakresie kwoty 2.121,99 zł, uzasadnia przepis art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 § 4 k.p.c. i 469 k.p.c.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, przy uwzględnieniu §9 ust 1 pkt 2 i §2 pkt 5 oraz §15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r, poz. 1804).

Początek formularza

Dół formularza